

D

otýkaťa sa ma ako žiadna iná. Špačiatku úplne nevinne... ako len deti vedia. No mne sa to páčilo aj tak. A časom, ako rastla, bola čoraz zručnejšia, šikovnejšia. Pod jej nežnými prstami som uždy ožila. Začali sme u nej v izbe, keď rodičia neboli doma, ale postupne sme sa osmelili. Vyrazili sme do ulíc. Nevadilo mi, že sme boli na verejnosti, že ostatní sa pri nás pristavovali a pozerali. Skôr naopak, ich pohľady ju vybičovali a snažila sa ešte viac. Ľudia tlieskali a hádzali nám peniaze do klobúka. No prišiel deň, keď jú moje kriuky už viac nebrali a vybraťa si inú. Teraz hľadám ničeho, kto si ma vezme domov a brkne mi znova na tú správnu strunu